

— Кир, — дигна очи Орфей когато малкият рибар дойде и застана над него, — ще ми помогнеш ли да избягам?... Само ти можеш да ме избавиш от този затвор...

Кир седна до Орфея и хвана ръката му. И той му разкри плана си, върху който непрестанно мислел откак станало дума за бягството. Кир каза, че с тези дрехи Орфей не трябва да пътува, защото с тях навсякъде ще обръща внимание и че съгледниците на владетеля, които той непременно ще разпрати, ще се научат накъде е тръгнал. После Орфей трябвало да излиза по-често от двореца и да се бави по-дълго време, за да свикнат с тези отсъствия. И когато свикнат, една нощ ще поемат надолу по теснините. Ще пътуват дълго все по тези теснини, и след това ще излязат на открито море. Това, според Кир, било най-красивото море. То било бистро като сълза, синьо като пролетно небе и пълно с риба. И на всеки хвърлей имало острови. Тези острови били красиви и богати, и ако да не била старата му майка, която не искала да си напуска родната къща, Кир щял да се пресели там. Той е ходил там на няколко пъти. Навлизал и в сушата срещу течението на голяма и мътна река. Колко върби и какви тръстики растели край бреговете на тази река!

— Нашата река! — извика и скочи Орфей с очи трескавозапалени.

— Да, ти я знаеш, — отвърна спокойно Кир. — Тази река минава през града, който е построен там, дето в нея се вливат други две реки. Аз съм ходил до там. И до този град мога да те отведа с моята лодка. А от там ще си идеш сам. Можеш ли?

— Мога! — отвърна без колебание Орфей.

Така, сред тихото поле, край зелените ливади под шипката беше уговорено всичко около бяг-